

Uspomene na brata laika fra Fabijana Kordića

Proživljena vjera rađa junake neba

Bio je jedan od neprimijećenih članova franjevačke zajednice u koju je stupio (1907.) kao tercijar i u noj ostao kao brat laik do svršetka svoga života. U Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji braća laici bili su malobrojni i obavljali su uglavnom tjelesne poslove. Fra Fabijan je po zanimanju bio krojač koji se u tome poslu s vremenom razvio u pravoga majstora visokih kvaliteta. U taj zanat uveo je i fra Bonu Andaćića, mlađega brata laika. Obojica su bili žrtve komunističkih zločinaca i postali mučenici vjere i svoga redovničkog zvanja. Fra Fabijan je bio jednostavna osoba i svakomu pristupačan, bez ikakvih iluzija oko uspona na ljestvici svoje službe.

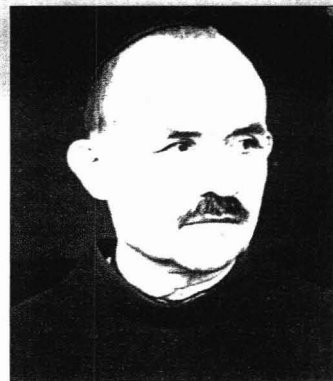
Potječe iz brdskih predjela Hercegovine, bez poljoprivrednih oranica i riječnih izvornih voda, što je u ljetnim razdobljima suše porazno djelovalo na ljude, stoku i cijelo raslinstvo toga kraja. Njegovo bezvodno selo opisao

je njegov mještanin i moj školski kolega fra Lucijan Kordić u pjesmi *Jadikovka Neretve* kao "sivilo krša gdje sunce peče i gdje krila širi kovilje". Rođen je 6. ožujka 1890. u selu Grljevićima, koji su do 1919. godine pripadali prostranoj župi svetoga Franje Asiškoga u Rasnu, smještenu južno od Širokoga Brijega. U toj rašanjskoj crkvi kršten je pod imenom Jozo i u nju je kao dječak redovito dolazio na svetu misu i primanje svetih sakramenata Katoličke crkve.

U Rasnu je svršio četverozrednu osnovnu školu i kao sedamnaestogodišnji mladić obukao franjevački habit. Godinu kušnje (novicijata) svršio je u Zadru i nakon položenih jednostavnih zavjeta vratio se u svoju Hercegovačku franjevačku provinciju, na radnu postaju u Mostaru. Uza svoj krojački posao bavio se vrtlarstvom. Kao sakristan dnevno je služio svete mise svećenicima po samostanima

u Mostaru i na Širokome Brijegu, na kojemu je od 1919. godine stalno živio i radio do tragičnoga svršetka života zloglasne 1945. godine.

U opasnim danima partizanskoga divljanja i ubijanja sklonio se početkom veljače 1945. sa sedmoricom braće u mlinicu na rijeci Lištica ispod nasipa, tražeći zaštitu u tome skloništu. Nakon ubojstva dvanaestorice franjevaca 7. veljače na Širokome Brijegu vratio se s ostalima sljedeći dan u franjevački samostan. Istoga jutra svih osmorica povratnika odvedeni su pod strogom stražom iz samostana i u smrtnome maršu prosljedili neprohodnim hercegovačkim selima do konačnoga stratišta u selu Zagvozdu u Dalmaciji. Izmoreni i izmrcvareni vlastitom krvi oplodili su taj pastirski humak Dalmacije. Fra Fabijan je ubijen u 55. godini života. Završio je svoje životno putovanje potpuno nevin i bezazlen pod nožem komu-

nističkih ubojica, zatornika slobode i oskrvnitelja ljudskoga dostojanstva.

Pri ovakvim potresnim zvjerskim scenama i masakru ljudi u nama se budi odvratnost prema onima koji ubijaju druge bez grižnje savjesti. Ovdje maleni postaju velikanima vječnosti, dok se ubojice gube u ništavilu prolaznosti povijesnih zbivanja. Sveti apostol Pavao izrazio je to riječima: "Što je slabo u očima svijeta izabra sebi Bog da posrami jake" (1 Kor 2, 27).

dr. fra Častimir Majić

PRIJEĐOŠE S OVOGA SVIJETA U BOLJI

† Fra Theodore Benković (1916.-2010.)

Utorak, 12. siječnja 2010., u Domu sv. Terezije, koji vode sestre franjevke u Lemontu, u državi Illinois, opremljen svetim sakramentima blago je u Gospodinu preminuo naš brat fra Theodore (fra Boško) Benković.

Bio je jedno od dvanaestero djece Tome i Ane r. Guštin. Rođen je 27. prosinca 1916. u Steeltonu, Pennsylvania, i na krštenju je dobio ime Anthony. U rodnome mjestu svršio je osnovnu i srednju školu. Sjemenište je pohađao u Westmontu, Illinois, a u franjevački red stupio je 1935. godine u kući novicijata u Teutopolisu, Illinois, i dobio je ime fra Theodore (fra Boško). U iskrenoj želji da vidi Hrvatsku i nauči dobro hrvatski jezik fra Theodore je otišao u Mostar 1938., gdje je završio studij na Franjevačkoj teologiji.

Za svećenika je zaređen u Mostaru 29. lipnja 1941. Pastoralno je djelovao u župi sv. Petra i Pavla u Mostaru (1942.-1944.), a nakon toga je boravio u franjevačkim rezidencijama u Sarajevu, Zagrebu i Rimu do povratka u Sjedinjene Američke Države. U SAD se vratio 1945. te nastavio pastoralno djelovati u župi sv. Augustina u West Allisu, Wisconsin, kao župni vikar (1946.-1950.).

Godine 1952. utemeljio je župu sv. Ante u Monessenu, Pennsylvania, te njom upravljao do 1960. godine. Bio je župnik u sljedećim župama: sv. Ćirila i Metoda u New Yorku (1960.-1961.), sv. Jeronima u Chicagu (1967.-1969.), Presvetoga Trojstva u Ambridgeu, (1969.-1971.), sv. Marije u Steeltonu (1972.-1976.) i sv. Josipa u Bethlehemu (1979.-1985.).

Fra Theodore je obavljao i druge važne dužnosti u Kustodiji. Bio je savjetnik i rizničar Kustodije, upravitelj franjevačkih rezidencija u Gulf Breezeu, u Floridi, te Beaver Fallsu u Pennsylvaniji, gdje je također boravio još u nekoliko navrata.

Fra Theodore je autor knjige *The Tragedy of a Nation. An American Eye-witness Report* (1946.), u kojoj kao očevidac govori o zločinima komunista nakon dolaska na vlast u Domovini nakon Drugoga svjetskog rata.

Posljednje pastoralne godine proveo je kao župni vikar u rodnoj župi u Steeltonu, od 1991. do odlaska u mirovinu, u franjevački samostan sv. Ante u Chicagu 1995. godine. Dana 11. rujna 2001. imao je moždani udar. Od tada počinju tegobe sa zdravljem, te je u više navrata i po nekoliko mjeseci bio u bolnicama i rehabilitacijskim ustanovama. Tek je povremeno boravio u samostanu. Od godine 2007. zdravstveno stanje se još više pogoršalo, pa je bila potrebna cjelodnevna skrb koju nije mogao dobiti u samostanu te je smješten kod sestara franjevki u Dom sv. Terezije u Lemontu, u državi Illinois.

Fra Theodore je bio poznat među braćom kao čovjek izuzetna smisla za humor, društvenost i bratsko zajedništvo. Uvijek se jako rado vao posjetu braće i zanimao se za život i rad braće u Kustodiji i Provinciji.

Sprovodna sveta misa bila je 15. siječnja u deset sati u samostanskoj kapelici. Fra Theodore je pokopan na groblju "Holy Sepulcher Cemetery" u Alsipu, u državi Illinois. Neka mu Gospodin udijeli svoj vječni mir!

(Kustodija)

† Ivan Prenda (1939.-2010.)

Zadarski nadbiskup Ivan Prenda preminuo je iznenada 25. siječnja u Zagrebu, u 71. godini života, 46. godini svećeništva i 20. godini biskupstva.

Nadbiskup Prenda rođen je 31. prosinca 1939. u Zemuniku Gornjemu. Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju svršio je u Zadru. Katolički bogoslovni fakultet pohađao je u Zagrebu te je 1967. postigao licencijat iz teologije. Zaređen je za svećenika 29. lipnja 1964. godine u Zadru. U Zadarskoj nadbiskupiji obnašao je sljedeće službe: od 1964. do 1968. bio je župnikom u Škabrnji, Nadinu i Smilčiću; od 1968. do 1970. duhovnikom u Nadbiskupskome sjemeništu "Zmajević" u Zadru; od 1970. do 1992. ravnateljem toga sjemeništa; od 1970. do 1972. katehetom mladih u Zadru; od 1981. do 1990. dopisnikom *Glasa Koncila*; od 1970. do 1992. voditeljem odjela za zvanja Zadarskoj nadbiskupiji.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je nadbiskupom koadjutorom 29. ožujka 1990., a biskupsko ređenje slavljeno je 9. lipnja te godine u zadarskoj katedrali. Službu nadbiskupa Zadarske nadbiskupije preuzeo je 2. veljače 1996. U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obnašao je mnoge službe, a trenutačno je vršio službu predsjednika Vijeća HBK za kler i bio član Mješovitih komisije Hrvatske biskupske konferencije, Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i Hrvatske unije viših redovničkih poglavara.

(IKA)

